

Hồi 47

Vô Lượng Tâm Ấn Sĩ

T

hì ra người ấy là Thiên Sơn Lão Nhân!

Chỉ thấy một cái bóng xanh nhỏ thó lướt nhẹ vào phòng, Đinh Tiểu Lãng vội khúm núm khẩn cầu nói:

- Đề tử xin tham kiến sư phụ!

Bạch Hà Thanh cũng vội thi lễ:

- Kính chào lão tiền bối!

Thiên Sơn Lão Nhân mắt sáng quắc nhẹ vuốt bộ râu dề nói:

- Bất tất đa lễ... Lãng nhi, tại sao đến đây cả tháng trời mà không tin cho sư phụ biết?

Đinh Tiểu Lãng ấp úng:

- Đồ nhi tưởng đầu Lão Nhân gia đã trở về Thiên Sơn rồi!

Thiên Sơn Lão Nhân xấn giọng:

- Sư phụ chẳng đã hẹn với con gặp nhau tại Kim Lăng hay sao?

Đinh Tiểu Lãng phân trần:

- Nhưng Lão Nhân gia cũng có bảo là nếu ba hôm không thấy đồ nhi đến thì sư phụ sẽ trở về Thiên Sơn trước kia mà!

Thiên Sơn Lão Nhân mỉm cười:

- Không sai, sư phụ đã có nói như vậy, thế nhưng lẽ ra đồ nhi cũng nên đến gặp sư phụ mới phải, bởi vì sư phụ có mỗi mình đồ nhi thôi.

Đinh Tiểu Lãng nhào vào lòng Thiên Sơn Lão Nhân, nũng nịu:

- Sư phụ giận hờ?

- Ờ, sư phụ giận rồi đó!

Ngưng giây lát, lại nói:

- Ca ca con đã bị Kim Xà Phu Nhân bắt giữ rồi phải không?
- Vâng, đệ tử đang lo lắng về việc ấy!
- Thế tại sao không chịu đi tìm sư phụ?

Đình Tiểu Lãng ngập ngừng:

- Vì... vì...

Thiên Sơn Lão Nhân cười nhạt:

- Người không nói thì sư phụ cũng biết người cho là sư phụ không phải là địch thủ của Kim Xà Phu Nhân nên tìm sư phụ cũng vô ích, đúng chẳng?

Đình Tiểu Lãng vội nói:

- Sư phụ hiểu lầm rồi...

Thiên Sơn Lão Nhân cười:

- Sư phụ hiểu lầm gì nào?
- Có lẽ sư phụ chưa biết, Độc Cô Khách là...

Thiên Sơn Lão Nhân cười phá lên:

- Cái đó có lẽ sư phụ còn hiểu rõ hơn đồ nhi!

Đình Tiểu Lãng kinh ngạc:

- Sư phụ.

Thiên Sơn Lão Nhân nhướn miệng cười:

- Chính vì biết Độc Cô Khách ở đâu nên sư phụ mới đến đây!

Đình Tiểu Lãng mừng rỡ:

- Thật ư? Ông ấy ở đâu vậy?

Thiên Sơn Lão Nhân vội nói:

- Khẽ chứ, ông ấy ở trên núi Vô Lượng, để sư phụ đưa con cùng đi!

Đình Tiểu Lãng hăm hở:

- Hay quá, để đệ tử đi báo cho Quách minh chủ biết rồi chúng ta đi ngay!

Thiên Sơn Lão Nhân lắc đầu:

- Tốt hơn là chúng ta hãy đi âm thầm, đừng cho ông ta biết, dọc đường cũng đừng để cho người trong giới lục lâm phát giác, con có hiểu ý sư phụ không?

Đinh Tiểu Lăng lắc đầu:

- Đệ tử không hiểu!

Thiên Sơn Lão Nhân cười:

- Quách Bá Thiên tuy là người nặng tình nghĩa song tính ỷ quá nóng nảy, hẳn sẽ kèn trống rình rang âm ỉ cả lên, vậy thì chẳng ích lợi gì đâu.

Đinh Tiểu Lăng gật đầu:

- Sư phụ nói rất đúng, để sau này hăng tin giải thích với ông ấy vậy!

Đoạn quay sang nhìn Bạch Hà Thanh, Bạch Hà Thanh khẽ gật đầu, nhưng có vẻ lo âu nói:

- Đã hơn một tháng trời, không biết Kim Xà Phu Nhân bắt giữ, nhưng không sát hại đâu, vì Kim Xà Phu Nhân vẫn còn thương tiếc mảnh mỹ ngọc ấy chưa từ bỏ ý định thu Đinh Tiểu Nam làm đồ đệ đâu.

Đinh Tiểu Lăng tiếp lời:

- Bà ta chỉ hoang tưởng thôi, gia huynh đã được Độc Cô Khách truyền thụ cho toàn bộ võ học, còn cao hơn cả bà ta nhiều, làm sao mà bá bà ta làm sư phụ được?

Thiên Sơn Lão Nhân cười:

- Kim Xà thần công của bà ta có thể làm cho ca ca con thay đổi quan điểm về bà ta, dùng thuốc có thể khiến cho ca ca con quên hết mọi sự, vậy chẳng phải là thu nhận được một đồ đệ nguyên hiến ư?

Đinh Tiểu Lăng nghiêng rằng:

- Vậy thì nguy to rồi, gia huynh...

Thiên Sơn Lão Nhân nghiêm chỉnh:

- Khỏi lo, nếu như ca ca con quả thực bị trúng phải thuốc mê của bà ta, sư phụ có thể giải cứu được, còn như Độc Cô Khách dĩ nhiên cũng có thể giải cứu được.

Đinh Tiểu Lăng ta hãy đi mau!

Thiên Sơn Lão Nhân mỉm cười gật đầu, thế là ba người như thể quỷ mị nhẹ nhàng lướt ra khỏi đại trại của phân đà Thiên Mục, kể cả Quách Bá Thiên chẳng một ai hay biết.

Thiên Sơn Lão Nhân phóng mình đi trước, thoáng chốc đã vượt qua chùng mười dặm đường.

Đột nhiên, Đinh Tiểu Lăng chứng bước gọi:

- Sư phụ!

Thiên Sơn Lão Nhân dừng chân lại hỏi:

- Việc gì thế!

Đinh Tiểu Lăng trầm ngâm:

- Sư phụ, Hải Nội Thất ma hiện còn bốn tên vẫn đang ung dung tự tại, đệ tử muốn đi tìm chúng để báo cho xong mối huyết hải thâm thù. Sớm ngày nào đệ tử mới được yên dạ ngày ấy. Còn về việc đi tìm Độc Cô Khách chỉ cần tẩu tẩu con đi cùng sư phụ là được rồi, tẩu tẩu con hiện đang có mang, Độc Cô Khách tuy không phải là sư phụ của gia huynh, song đã truyền hết võ công cho gia huynh tẩu tẩu con đến khóc van ông ấy, tất nhiên ông ấy sẽ không thể nào từ chối được.

Thiên Sơn Lão Nhân phì cười:

- Lăng nhi, con cũng khá là ranh mãnh, song con gạt được Độc Cô Khách chứ không gạt được sư phụ đâu, tại sao không thẳng thắn nói với sư phụ?

Đinh Tiểu Lăng đỏ mặt:

- Sư phụ, chẳng còn cách nào hơn, chỉ có như vậy Độc Cô Khách mới động lòng giải cứu cho gia huynh!

Bạch Hà Thanh then thùng cúi gằm mặt. Thiên Sơn Lão Nhân cười:

- Cũng chẳng hề gì, lão ô không cười cô nương đâu... Kỳ thực lão ô cũng từng có một lần gặp gỡ với Độc Cô Khách, có thể trình bày rõ ràng với ông ấy, cam đoan ông ấy sẽ đứng ra giải cứu cho Đinh Tiểu Nam.

Đinh Tiểu Lăng vội nói:

- Vậy thì càng hay! Sư phụ, mọi sự xin trông cậy vào Lão Nhân gia!

Thiên Sơn Lão Nhân chau mày:

- Nhưng khi sư phụ quay về thì biết tìm con ở đâu?

Đinh Tiểu Lăng ngẫm nghĩ:

- Từ đây đến núi Vô Lượng đường xa diệu vợi, chẳng hay sư phụ khi nào thì về đến?

Thiên Sơn Lão Nhân cười bí ẩn:

- Mau lắm, sư phụ có cái để mà thay chân!

Đinh Tiểu Lăng chau mày:

- Chẳng hay sư phụ lấy gì để thay chân?

Bồng vỗ tay đánh bốp và reo lên:

- À nhất định là sư phụ có đem theo Thiên Sơn Ngọc Điều rồi!

Thiên Sơn Lão Nhân cười rộ:

- Không sai, con chim ấy có thể chở được hai ba người, cưỡi nó đi thì nhanh lắm!

Đinh Tiểu Lăng ngẫm nghĩ giây lát, đoạn nói:

- Thế này vậy nghe đầu quần hùng võ lâm hiện đang tụ tập tại Triệu Dương Bình trên núi Tùng Bách, khi gia huynh được cứu thoát có lẽ cũng phải đến đó, vậy thì đệ tử sẽ gặp lại sư phụ tại đó!

Thiên Sơn Lão Nhân gật đầu:

- Cũng được, con đi đi!

Đinh Tiểu Lăng nhoẻn miệng cười:

- Sư phụ bảo trọng... Tẩu tẩu bảo trọng!

Đoạn quay người phi thân phóng đi.

Vào một buổi sáng, khi Đinh Tiểu Lăng đi ngang qua một khu rừng trúc bồng từ trong rừng một bóng người vọt ra.

Đinh Tiểu Lăng thoáng giật mình, định thần nhìn kỹ, thì ra là Lộ Văn Lan.

Đinh Tiểu Lăng kinh ngạc hỏi:

- Ủa, tẩu tẩu sao lại có mặt ở đây?

Lộ Văn Lan đỏ mặt, đảo mắt nhìn quanh, đoạn nói:

- Đinh muội gọi bậy bạ gì thế?... Còn lệnh huynh đâu?

Đinh Tiểu Lăng đắm mắt nhìn Lộ Văn Lan nói:

- Lan tỷ không hay biết thật ư?

Lộ Văn Lan ngẩn người:

- Đinh muội nói vậy nghĩa là sao?

- Lan tử quả thực không hay biết gia huynh đã bị Kim Xà Phu Nhân bắt giữ rồi sao?

Lộ Văn Lan suýt nữa nhảy dựng lên:

- Thật vậy ư?

- Chẳng lẽ tiểu muội đối gạt Lan tử hay sao?

- Từ bao giờ?

Đinh Tiểu Lăng thở dài:

- Đã hơn một tháng trời, Kim Xà Phu Nhân là người có võ công cao nhất thiên hạ, tiểu muội không thể nào giải cứu được cho gia huynh.

Lộ Văn Lan la lớn:

- Tại sao Đinh muội không tìm tôi?

Đinh Tiểu Lăng cười chua chát:

- Tìm Lan tử? Lan tử có cách giải cứu cho gia huynh ư?

Lộ Văn Lan khích động:

- Cho Đinh muội hay, tôi có một trăm viên Đoạn Hồn Sa, môn ám khí này nếu tung ra một loạt, dù tiên thánh cũng khó tránh khỏi. Tôi vốn định dùng nó để đối phó với Hải Nội Thất ma, nếu dùng để đối phó với Kim Xà Phu Nhân thì cũng có thể giết được bà ta, nhưng mà tôi hơi cảm thấy tiếc...

Đinh Tiểu Lăng trố mắt:

- Để cứu gia huynh mà cũng tiếc ư?

Lộ Văn Lan sắc mặt thay đổi mấy lượt:

- Dĩ nhiên là tiếc vì tôi định dùng nó để báo thù mà!

Đinh Tiểu Lăng bật cười:

- E chưa chắc là vậy, chứ sao lúc nãy Lan tử lại la toáng lên, bảo là tại sao tiểu muội không đi tìm Lan tử?

Lộ Văn Lan đỏ mặt:

- Tôi chẳng qua chỉ nói vậy thôi!

Đinh Tiểu Lăng cười:

- Nếu chỉ nói vậy thôi thì không cần phải nói nữa!

Thế là hai người chìm trong sự im lặng. Chỉ lát sau, Lộ Văn Lan lại ra chiều bồn chồn lo lắng, lúc thì đứng lên, lúc lại ngồi xuống lúc lại đi loanh quanh.

Đinh Tiểu Lãng cười hỏi:

- Lan tử làm sao vậy hở?

Lộ Văn Lan mím môi:

- Đinh muội biết Kim Xà Phu Nhân ở đâu không?

Đinh Tiểu Lãng cười bí ẩn:

- Lan tử hỏi chi vậy?

Lộ Văn Lan bất đắc dĩ nói:

- Tôi đi tìm bà ta!

Đinh Tiểu Lãng cười:

- Để cứu gia huynh hả?

Lộ Văn Lan bĩu môi:

- Xì, tôi chẳng cứu y đâu! Tôi hỏi là vì tôi cũng có thù với bà ta!

Đinh Tiểu Lãng lắc đầu:

- Thật đáng tiếc, tiểu muội chẳng biết bà ta ở đâu!

Lộ Văn Lan lại đi loanh quanh một hồi, đoạn lại nói:

- Tự tôi cũng có thể tìm được bà ta, rồi đây tôi sẽ đi tìm.

Đinh Tiểu Lãng ngẫm nghĩ đoạn nói:

- Tiểu muội có thể nói một câu thật lòng với Lan tử chẳng?

Lộ Văn Lan ngạc nhiên:

- Đinh muội nói đi!

Đinh Tiểu Lãng nghiêm túc:

- Nếu Lan tử có tình ý với gia huynh thì hãy thẳng thắn cho tiểu muội biết, tiểu muội có thể tìm cách tác hợp cho hai người, không thì rất khó mà thành công.

Lộ Văn Lan bĩu môi:

- Ai mà cần!

Đinh Tiểu Lăng cười:

- Nếu không cần thì miễn bàn, nhưng đây là hảo ý của tiểu muội.

Lộ Văn Lan sắc mặt biến đổi liên hồi, cuối cùng bỗng rơi nước mắt. Đinh Tiểu Lăng hốt hoảng nói:

- Sao Lan tỷ lại khóc?

Lộ Văn Lan mím môi nghẹn ngào:

- Các người hà hiếp tôi quá!

Đinh Tiểu Lăng nhăn mặt:

- Ai hà hiếp Lan tỷ kia chứ?

Lộ Văn Lan dần đổi:

- Hai anh em đã a tòng với nhau cố tình trêu ghẹo tôi!

Đinh Tiểu Lăng nghiêm chỉnh:

- Đừng lấy dạ tiểu nhân mà độ lòng quân tử, gia huynh vốn không hề biết việc này, thành thật mà nói, tiểu muội đây là vì nghĩ cho Lan tỷ thôi!

Lộ Văn Lan thở dài:

- Vì lẽ gì Đinh muội lại nghĩ cho tôi?

Đinh Tiểu Lăng thành thật:

- Tiểu muội cũng là phận nữ lưu nên rất hiểu tâm trạng của Lan tỷ, nếu Lan tỷ đã yêu gia huynh thì hãy thẳng thắn mà tỏ bày chẳng hay hơn sao?

Lộ Văn Lan cúi đầu:

- Lệnh huynh không hiểu lòng dạ tôi!

Đinh Tiểu Lăng bật cười khúc khích:

- Chẳng phải là không hiểu mà vì ngại nói ra đó thôi, nếu Lan tỷ thật lòng yêu gia huynh thì hãy thẳng thắn nói với tiểu muội, tiểu muội nhất định sẽ tìm cách tác hợp cho hai người kéo Lan tỷ ân hận suốt đời.

Lộ Văn Lan ngoảnh mặt đi:

- Đinh muội có cách gì?

Đinh Tiểu Lăng cười liên thoảng:

- Vậy có nghĩa là Lan tử đã thừa nhận yêu gia huynh, bằng lòng làm vợ gia huynh phải không?

Lộ Văn Lan cup mắt cúi đầu chẳng thốt nên lời.

Đinh Tiểu Lăng lại cười nói:

- Có gì mà phải mắc cỡ, chỉ cần Lan tử gật đầu, tiểu muội chịu trách nhiệm lo liệu cho.

Lộ Văn Lan hỏi gạn:

- Đinh muội chắc chắn vậy ư?

Đinh Tiểu Lăng quả quyết:

- Dĩ nhiên là chắc, tiểu muội chấp thuận còn hữu hiệu hơn cả gia huynh nữa đấy!

Lộ Văn Lan đành cắn răng nói:

- Tôi... bằng lòng!

Đinh Tiểu Lăng hớn hờ:

- Tẩu tẩu... À, nhưng mà tiểu muội còn quên chưa nói rõ trước điều này, gia huynh đã đính hôn với hai người vợ rồi đấy!

Lộ Văn Lan nhảy dựng lên:

- Sao? Thì ra Đinh muội bốn cột tôi!

Ra chiều tức giận hầm hầm như muốn ra tay đánh nhau.

Đinh Tiểu Lăng hai tay xua lia lịa:

- Có gì mà phải làm dữ lên như thế này? Một người đàn ông năm thê bảy thiếp là thường, kể cả Lan tử mới chỉ có ba, với một nhân tài như gia huynh thì có chi là đáng kể?

Lộ Văn Lan tấm tức:

- Nhưng tôi không thể làm bé được!

Đinh Tiểu Lăng cười lém lỉnh:

- Gì mà làm bé, gia huynh lấy ba vị phu nhân, ai cũng lớn chứ không ai làm bé cả.

Lộ Văn Lan thở dài:

- Có lẽ số mệnh của tôi... Hai người kia là ai?

- Một người là do gia huynh tự ý đính hôn tên là Liễu Tâm Mỹ, còn người kia nữa tên là Bạch Hà Thanh!

Lộ Văn Lan bậm môi:

- Thôi được, kể như số mệnh tôi phải vậy, đành chấp nhận chứ biết sao hơn!

Đinh Tiểu Lăng cười:

- Gia sư đã đưa Bạch Hà Thanh tẩu tẩu đi tìm Độc Cô Khách rồi!

Lộ Văn Lan kinh ngạc:

- Người đó là tình phu của Kim Xà Phu Nhân phải không? Có tìm được ông ấy chẳng?

Đinh Tiểu Lăng khẽ gật đầu:

- Chính là tình phu của bà ta, gia sư đã biết ông ấy ở trên núi Vô Lượng, hiện giờ có lẽ đã đến nơi rồi!

Lộ Văn Lan hết sức lấy làm lạ:

- Núi vô lượng xa xôi hẻo lánh, sao đến nhanh quá vậy?

Đinh Tiểu Lăng cười đắc ý:

- Gia sư có một con chim điều để thay chân, ngày bay vạn dặm, dĩ nhiên là đến nhanh rồi!

Lộ Văn Lan mừng rỡ:

- Nếu thỉnh được Độc Cô Khách thì... việc giải cứu lệnh sư huynh sẽ dễ dàng thôi.

Đinh Tiểu Lăng gật đầu:

- Đúng vậy, gia sư nhất định sẽ thỉnh được ông ấy. Như thế, chẳng những cứu được gia huynh mà có thể tiêu diệt được Tam cung thất ma, thiên hạ sẽ được thái bình!

Hai người im lặng một hồi, Lộ Văn Lan bỗng hỏi:

- Đinh muội quả thực không biết Kim Xà Phu Nhân ở đâu ư?

Đinh Tiểu Lăng lắc đầu:

- Tiểu muội quả thực không biết, nhưng nếu muốn tìm thì cũng dễ thôi!

Lộ Văn Lan ngạc nhiên:

- Tại sao dễ?

- Chỉ cần tìm gặp người trong giới lục lâm nhờ họ dò tìm giùm nhưng có điều sẽ gây ra nhiều phiền phức, bởi vì tiểu muội vừa mới rời khỏi vị mình chủ lục lâm Quách Bá Thiên...

Thế là nàng bèn tường thuật với Lộ Văn Lan, đoạn lại nói:

- Kỳ thực, hiện nay chúng ta có đi tìm Kim Xà Phu Nhân cũng chẳng làm gì được, chỉ bằng chờ gia sư tìm được Độc Cô Khách rồi hẵng đi cứu gia huynh chẳng phải dễ như trở bàn tay ư? Hà tất chúng ta mạo hiểm đi ngay bây giờ?

Lộ Văn Lan thở dài:

- Thôi được, chúng ta không đi tìm Kim Xà Phu Nhân, nhưng... à, đúng rồi, chúng ta hãy đến Triều Dương Bình núi Tùng Bách vậy!

- Đến đó để làm gì?

Lộ Văn Lan nghiêm nghị:

- Kim Xà Phu Nhân truyền xuất Kim Xa lệnh, định tiêu diệt võ lâm giang hồ, quân chúng võ lâm hiện đã tề tụ lại Triều Dương Bình trên núi Tùng Bách, chúng ta đến gia nhập với họ chẳng phải là rất tốt ư?

Đinh Tiểu Lãng lắc đầu:

- Lan tỷ thì đi được, còn tiểu muội không thể đến đó được!

Lộ Văn Lan ngạc nhiên trố mắt:

- Vì sao vậy?

- Gia sư huynh từng có sự hiểu lầm với chương môn Thiếu Lâm Đại Nguyên hòa thượng, bởi người truyền Kim Xa lệnh chính là gia huynh, Đại Nguyên hòa thượng đã xem gia huynh là người của Kim Xà cung!

Lộ Văn Lan chau mày:

- Điều này trong tương lai sẽ khó mà giải thích được!

Đinh Tiểu Lãng cười nhạt:

- Cũng chẳng có gì khó giải thích, chỉ cần họ biết vụ Hải Nội Thất ma thẩm sát Bạch Vân sơn trang, mà lại biết gia huynh là hậu duệ của Bạch Vân trang chủ thì sẽ rõ hết mọi sự, bởi vì Kim Xà Phu Nhân đã cấu kết với Hải Nội Thất ma.

Lộ Văn Lan gật đầu:

- Vậy cũng đúng, nhưng Đại Nguyên hòa thượng vì sao lại hiểu lầm cho lệnh huynh?

Đinh Tiểu Lăng bực tức:

- Đó là Đại Nguyên hòa thượng đã cố ý như vậy, ông ta cho rằng bất luận thật hay giả, chỉ cần bắt giữ gia huynh là có thể uy hiếp Kim Xà Phu Nhân. Lại nữa Đại Nguyên hòa thượng liên thủ với Hồng Thái phu nhân chống lại Kim Xà Phu Nhân, vì gia huynh thoát tiền là người của Hồng Thái phu nhân, nhưng Đại Nguyên hòa thượng không ngờ Kim Xà Phu Nhân lại bắt giam Hồng Thái phu nhân.

Lộ Văn Lan thở dài:

- Kim Xà Phu Nhân truyền xuất Kim Xà lệnh với ý đồ tranh bá võ lâm, nhưng không ngờ lại liên tiếp gặp phải nhiều điều bất như ý, như Thất Ma đã mất đi ba, sóng gió về Mai Hoa kiếm phổ, không hợp tác được với Hồng Thái, Hàn Nguyệt nhị cung, đã làm trì hoãn cuộc tranh bá võ lâm của bà ta.

Đinh Tiểu Lăng bỗng hỏi:

- Lan tỷ chẳng phải định đến Triều Dương Bình sao?

Lộ Văn Lan lắc đầu:

- Đinh muội đã không đi được thì tôi còn đi làm gì?

- Vậy thì làm sao đây?

Lộ Văn Lan bỗng phì cười:

- Dễ thôi, chúng ta cứ thu thả rong chơi, một mặt chú ý nghe ngóng về động tĩnh của quần chúng tại Triều Dương Bình, mặt khác nghe ngóng tin tức về Kim Xà Phu Nhân trong thời gian chờ đợi lệnh sư.

Đinh Tiểu Lăng hớn hờ:

- Ý kiến hay lắm, chúng ta có thể vui chơi thỏa thích trong hai hôm... Bởi gia sư cưới con ngọc điều, tuy khứ hồi vạn dặm, song có lẽ tối đa cũng chỉ hai hôm là về đến.

Lộ Văn Lan cũng ra chiều phấn khởi:

- Càng nhanh càng tốt, chúng... hãy tìm nơi ăn uống trước đã.

Đinh Tiểu Lăng hăm hờ:

- Được, thành Nam An ở gần đây nhất, chúng ta hãy đến đó đi!

Thế là hai người vui vẻ đi về hướng thành Nam An.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>